

כי טוב

ועד שהיה לך יום טוב
ועד שהרגשת את הטוב עומד בנחת באויר
ואמרת בקול, או כמעט:
אני בטוב, טוב לי,
ואפלו היה יום האהבה והלכת לישן לא מאחר מדי ולא שתויה מדי
וקמת בבקר והצצת בחלון ומששת את הסדין וראית כי טוב
(זה היה יום שלישי)
ועד ועד ועד ש
הלכת ברחוב וראית איש זקן בגבו אליך משתין.
ככה, על ידה, באותה המדרכה, משתין.
והסתת מבטך וידעת כי לא טוב.

אבל כשסים ורכס את מכנסיו
והמשיך בדרך כאלו אין איש מלבדו
ברחוב, כאלו כי טוב,
שמת לב שהליכתו המשנה
מזכירה דמות מאירת בספרים של פעם –
רגלי תרנגול דקות משתרכות אחרי גוף כפוף,
הנוטה קדימה כאלו משכוהו באף –
הסכמת לקבל שכנראה אינו אדם,
אלא רשום,
ומשום שכה סלחת לו.